31/08/2020

Ο Μητροπολίτης Γαλλίας στην Πόλη για την αρχή της Ινδίκτου

Πατριαρχεία / Οικουμενικό Πατριαρχείο

Στην Πόλη βρίσκεται ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Γαλλίας κ. Εμμανουήλ για την εορτή της Ινδίκτου και σήμερα το πρωί (Δευτέρα 31 Αυγούστου) λειτούργησε στον **Ιερό Ναό Παναγίας της Σούδας**, συμπαραστατούμενος υπό του Μ. Ιεροκήρυκος των Πατριαρχείων κ. Παναρέτου, του Πρωτοπρεσβυτέρου Σεργίου, του Πρεσβυτέρου Αθανασίου και του Ιεροδιακόνου Ιερωνύμου.

Συμπροσευχόμενοι παρέστησαν οι Θεοφιλέστατοι Επίσκοποι Αλικαρνασσού κ. Αδριανός, Πατριαρχικός Επόπτης της συγκεκριμένης Περιφέρειας, και Μελιτηνής κ. Μάξιμος.

Στο τέλος της Θ. Λειτουργίας ο Επίσκοπος Αλικαρνασσού προσεφώνησε τον

Μητροπολίτη Γαλλίας, καλωσορίζοντάς τον και ευχαριστώντας τον για την επίσκεψή του στην Παναγία της Σούδας. Συγκεκριμένα ο Θεοφιλέστατος είπε:

«Σεβασμιώτατε Δέσποτα ἅγιε Γαλλίας,

Ἡ μικρή καί ταπεινή Κοινότητα τοῦ Ἱ. Ναοῦ Παναγίας Τιμίας Ζώνης Σούδας πλήρης αἰσθημάτων σεβασμοῦ καλωσορίζει τήν Ὑμετέρα Σεβασμιότητα ὡς ἄγγελον εἰρήνης, ὡς ἀγωνιστήν ὑπέρ τῶν Ὁσίων καί τῶν Ἱερῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου! Πόσο ὄμορφα τά πόδια σας, ποῦ Σᾶς ὁδήγησαν σήμερα στόν ἀκριτικό αὐτό Ναό τῆς Περιφερείας μου, καθώς εὐαγγελίζεσθε τήν εἰρήνην καί ὅλα τά ὑψηλά καί θεόπεμπτα μηνύματα τῆς εὐκλεοῦς καί θεοσκεπάστου Πατριαρχείας τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου.

Ἡ Ἐκκλησία, ἀδελφέ ἅγιε Γαλλίας, κινεῖται καί ἐργάζεται ἐντός τοῦ κόσμου, ἀλλά δέν εἶναι ἐκ τοῦ κόσμου τούτου: κυβερνᾶται μέ τίς ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί μέ τούς ἱερούς Κανόνες. Καί τά μέν δόγματα ὁριοθετοῦν τήν ὀρθόδοξη πίστη, γιά νά μή ἀπομακρυνθοῦμε ἀπό τήν ἀλήθεια, τήν ὁποία μᾶς ἀπεκάλυψε ὁ Χριστός, οἱ δέ Κανόνες ἀφοροῦν στήν ἐφαρμογή τῶν δογμάτων, γιά τήν συγκρότηση καί τήν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας, μέ τίς δωρεές τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Αὕτη ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου καί ζωαρχικοῦ πνεύματος μᾶς συνήγαγε ἑορτίως σήμερα στόν ταπεινό τοῦτο ναό, εὐλογίαις τοῦ πεπνυμένου οἰακοστρόφου τῆς Μητρός πάντων ἡμῶν Ἐκκλησίας καί ἀπάσης τῆς Ὀρθοδοξίας, τοῦ ἀσκοῦντος μέ ἔνθεον ζῆλο καί κανονική ἀκρίβεια, ἐπί 30 σχεδόν ἔτη, τόν συντονιστικό ρόλο τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, ἀποσκοπῶν στήν ἁρμονική συνεργασία τῶν κατά τόπους Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, σέ περίοδο ἰσχυρῶν προκλήσεων πρός ἅπαντας τούς ἀνθρώπους, ἀνεξαρτήτως χρώματος, γλώσσης, θρησκείας καί πολιτισμοῦ, ὅπως συχνάκις συνήθιζε νά ἀναφέρει ὁ πολιός πνευματικός Γέρων ἡμῶν, Μητροπολίτης Χαλκηδόνος κυρός Μελίτων Χατζῆς, ὁ πολύς.

Συνήγαγεν ἡμᾶς διά νά ἀναλογισθοῦμε τούς κόπους τοῦ Πατριάρχου τοῦ Γένους, ὁ ὁποῖος μετ΄ ἀνυστάκτου ἐνδιαφέροντος, ἀπό τῆς ἐκλογῆς καί ἀναρρήσεώς Του στήν Οἰκουμενική τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου καί τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου Καθέδρα, ἐνεργοποίησε τίς Πανορθόδοξες διαδικασίες, σέ προσυνοδικό καί προπαρασκευαστικό ἐπίπεδο, μέ σκοπό τήν τελική συμπόρευση τῶν Ὀρθοδόξων πρός τήν ἐπιτευχθεῖσα σύγκληση, ἐπί τῶν ἡμερῶν τῆς εὐκλεοῦς Πατριαρχίας Αὐτοῦ, τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, γιά τήν διατύπωση καί κατάθεση τῆς γνησίας Ὀρθοδόξου μαρτυρίας πρός ὅλη τήν οἰκουμένη.

Ὅθεν, εὐχόμεθα ὁλοψύχως, Σεβασμιώτατε, ὅπως ὁ Δωρεοδότης Θεός, ὁ ἐν πυρίναις γλώσσαις καταπέμψας τό Πανάγιον Αὐτοῦ Πνεῦμα ἐπί τούς ἁγίους Αὐτοῦ μαθητάς, χαρίζηται τῇ Ὑμετέρᾳ Σεβασμιότητι ἔτη πολλά, εὐφρόσυνα καί καρποφόρα ἐπ’ ἀγαθῷ τῆς προόδου τῶν Διορθοδόξων σχέσεων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἡ δέ Κυρία Θεοτόκος, ἡ Δέσποινα τοῦ Γένους μας, νά εὐλογῇ καί νά καρποφορῇ τούς ἀγῶνες σας, στηρῖζον καί ἁγιάζον τήν ψυχή σας, ὁδηγοῦν ὑμᾶς τε καί ἡμᾶς στήν ἀνακαινιστική ἀλήθεια τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως, δι’ ἧς πάντες σωζόμεθα. Γένοιτο!»

Ο Μητροπολίτης Γαλλίας αφού ευχαρίστησε τον Παναγιώτατο Οικουμενικό Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίο για την άδεια και ευλογία να λειτουργήσει στον ιστορικό αυτό Ι. Ναό, καθώς και τον Πατριαρχικό Επόπτη, Θεοφιλέστατο Επίσκοπο Αλικαρνασσού κ. Αδριανό, ομίλησε για την εορτή της Καταθέσεως της Τιμίας Ζώνης.

Ακολουθεί η ομιλία του Σεβασμιωτάτου:

«Ο Αύγουστος, ο μήνας της Παναγίας, τελειώνει με την ανάμνηση της καταθέσεως της Τιμίας Ζώνης. Αύριο εισοδεύουμε και πάλι σε ένα νέο

εκκλησιαστικό έτος και δεόμαστε για ευφορία των καρπών της γης, καιρούς ειρηνικούς, όμβρους και προστασία της φύσης.

Αυτή την ευλογημένη ημέρα ο Κύριος οδήγησε τα βήματά μας στη σεπτή Χάρη της πανηγυρίζουσας Παναγίας της Σούδας, για να εορτάσουμε όλοι μαζί της κατάθεση της Τιμίας Εσθήτος της Δεσποίνης ημών Θεοτόκου, εδώ σε αυτή τη συνοικία της Πόλεως όπου άλλοτε υψώνονταν τα περίφημα ανάκτορα των Κομνηνών και η Εκκλησία της Μεγαλόχαρης Παναγίας των Βλαχερνών, που αργότερα άνθισε και καρποφόρησε η γνωστή ενορία «Εγρί-Καπού» ή αλλιώς «Παναγία της Σούδας».

Οι Ορθόδοξοι σε όλο τον κόσμο προσευχόμαστε καθημερινά στην Αειπαρθένο Μαρία, εκζητώντας τις μεσιτείες της προς τον Κύριόν μας και Υιό της Ιησού Χριστό. Αυτή είναι η προστάτης και οδηγός μας και έτσι έπρατταν και οι πρόγονοί μας σε ετούτα εδώ τα αγιασμένα χώματα, όταν έχτιζαν δίπλα στα χερσαία τείχη ναούς και παρεκκλήσια αφιερωμένα στην Παναγία, διότι Αυτή πάντοτε ως αόρατος οδηγός μας λύτρωνε και μας οδηγούσε εις λιμένας σωτηρίας.

Η παράδοση αναφέρει ότι στην εδώ περιοχή μετοίκησαν μετανάστες από την Σούδα της Κρήτης, εξ ου και η ονομασία «Παναγία της Σούδας». Ο ιστορικός Πασπάτης αναφέρει στις «Βυζαντινές Μελέτες» ότι η επωνυμία «Σούδα» ερμηνεύεται ως δύναμη, ως ανυπέρβλητο πρόσκομμα κατά των εφόδων των εχθρών. Επίσης, αναφέρεται στο «Εγρί-Καπού» ως τόπο απροσπέραστο και ακατάβλητο φρούριο, όπου ευρίσκοντο οι φυλακές του Ανεμά, οι Πύργοι του

Ηρακλείου και τα τείχη του **Μανουήλ Κομνηνού**.

Σήμερα εορτάζουμε την κατάθεση της Τιμίας Ζώνης της Θεοτόκου. Η μεταφορά της έγινε από την Ιερουσαλήμ στην Κωνσταντινούπολη, **εδώ σε αυτή την ενορία που σήμερα προσευχόμαστε, και την τοποθέτησαν σε μια χρυσή θήκη, που ονομάσθηκε αγία Σωρός**. Υπάρχουν αναφορές για την ανακομιδή της που την αποδίδουν στον βασιλιά Αρκάδιο και άλλες που την αποδίδουν στο γιο του Θεοδόσιο τον Β’. Όταν πέρασαν 410 χρόνια, ο Βασιλιάς Λέων ο Σοφός άνοιξε την αγία αυτή Σωρό για τη Βασίλισσα σύζυγό του Ζωή, που την διακατείχε πνεύμα ακάθαρτο. Όταν λοιπόν άνοιξε την αγία Σωρό, βρήκε την Τίμια Ζώνη της Θεοτόκου να ακτινοβολεί υπερφυσικά. Και είχε μια χρυσή βούλα, που φανέρωνε το χρόνο και την ήμερα που μεταφέρθηκε στην Κωνσταντινούπολη. Αφού λοιπόν την προσκύνησαν, ο Οικουμενικός Πατριάρχης άπλωσε την Τίμια Ζώνη επάνω στη Βασίλισσα, και αμέσως αυτή ελευθερώθηκε από το δαιμόνιο. Οπότε όλοι δόξασαν το Σωτήρα Χριστό και ευχαρίστησαν την πανάχραντη Μητέρα Του.

Στη συνέχεια η Τίμια Ζώνη τεμαχίστηκε και τεμάχιά της μεταφέρθηκαν σε διάφορους ναούς της Πόλεως. Μετά την άλωση της Πόλης από τούς Σταυροφόρους το 1204 μ.Χ., κάποια τεμάχια μεταφέρθηκαν στη Δύση. Ένα μέρος, μετά την απελευθέρωση της Πόλης διασώθηκε από τον Μιχαήλ Η’ Παλαιολόγο, και φυλάσσονταν στον Ιερό Ναό της Θεοτόκου των Βλαχερνών. Η τελευταία αναφορά για την Τίμια Ζώνη είναι ενός ανώνυμου Ρώσου προσκυνητή στην Πόλη μεταξύ του 1424 και 1453 μ.Χ.

Μετά την άλωση είναι άγνωστο τι απέγινε το υπόλοιπο μέρος της Αγίας Ζώνης. Έτσι, το μοναδικό σωζόμενο τμήμα είναι αυτό που έφτασε με εξαιρετικά περιπετειώδη τρόπο και φυλάσσεται σήμερα στην Ιερά Μονή Βατοπαιδίου στο Άγιον Όρος.

Ο Μέγας Κωνσταντίνος είχε κατασκευάσει έναν χρυσό σταυρό για να τον προστατεύει στις εκστρατείες. Στη μέση του σταυρού είχε τοποθετηθεί τεμάχιο Τιμίου Ξύλου. Ο σταυρός έφερε επίσης θήκες με άγια λείψανα

Μαρτύρων, και ένα τεμάχιο της Τιμίας Ζώνης. Όλοι οι Βυζαντινοί Αυτοκράτορες έπαιρναν αυτόν τον σταυρό στις εκστρατείες. Το ίδιο έπραξε και ο Αυτοκράτορας Ισαάκιος Β Άγγελος (1185-1195) σε μία εκστρατεία εναντίον του ηγεμόνα των Βουλγάρων Ασάν. Νικήθηκε, όμως, και μέσα στον πανικό ένας ιερέας τον πέταξε στο ποτάμι για να μην τον βεβηλώσουν οι εχθροί. Μετά από μερικές μέρες όμως οι Βούλγαροι τον βρήκαν και έτσι πέρασε στα χέρια του Ασάν.

Οι Βούλγαροι ηγεμόνες μιμούμενοι τούς Βυζαντινούς αυτοκράτορες έπαιρναν μαζί τους στις εκστρατείες το σταυρό. Σε μία μάχη όμως εναντίον των Σέρβων ο βουλγαρικός στρατός νικήθηκε από τον Σέρβο ηγεμόνα Λάζαρο (1371-1389). **Ο Λάζαρος αργότερα δώρισε το σταυρό του Μεγάλου Κωνσταντίνου στην Ιερά Μονή Βατοπαιδίου μαζί με το τεμάχιο της Τιμίας Ζώνης**.

Οι πατέρες της Ιεράς Μονής διασώζουν και μία παράδοση σύμφωνα με την οποία η Αγία Ζώνη της Θεοτόκου αφιερώθηκε στην Ιερά Μονή Βατοπαιδίου από τον Αυτοκράτορα Ιωάννη ΣΤ' Καντακουζηνό (1341-1354), ο οποίος στη συνέχεια παραιτήθηκε από το αξίωμα, εκάρη μοναχός με το όνομα Ιωάσαφ και μόνασε στην Ιερά Μονή Βατοπαιδίου.

Για όλους τους Ορθοδόξους και ειδικά για εμάς που είμαστε τέκνα του Οικουμενικού Πατριαρχείου στα πέρατα της γης, από το πολύπαθο Φανάρι μέχρι τις ενορίες μας στα μικρά νησιά του Ειρηνικού Ωκεανού, τα χωριά της Κεντρική και Νοτίου Αμερικής, τις ιστορικές πόλεις της Ευρώπης, τα νησιά του Ατλαντικού, τις πόλεις της Αυστραλίας, της ιεραποστολικής Άπω Ανατολής, των ΗΠΑ, των ελληνικών νησιών και του Καναδά, η λειτουργία τούτης της ευλογημένης ενορίας είναι σημάδι ζωής και δύναμης. Είναι σημάδι από την Παναγία που είναι προστάτης και πολιούχος της Πόλεως, ότι είτε είμαστε πολλοί είτε λίγοι, είτε κατέχουμε τα προσκυνήματα των πατέρων μας είτε μας τα έχουν στερήσει, η χάρις του Θεού μας σκεπάζει και το οικουμενικό πνεύμα της Εκκλησίας δεν περιορίζεται σε ανθρώπινες κατασκευές αλλά είναι κάτι ανώτερο και πέρα και πάνω από οποιαδήποτε δύναμη επιχειρεί να σβήσει την ιστορία μας. Το Οικουμενικό Πατριαρχείο και η πίστη μας είναι χαραγμένα στην καρδιά του κάθε Ορθοδόξου στα πέρατα της οικουμένης. Διότι η τελευταία και φτωχότερη ενορία μας στις Ινδίες, είναι η δόξα και το κλέος του Οικουμενικού Πατριαρχείου, και αυτό δεν μπορεί κανένας να το διαγράψει από την ιστορία, όσες πέτρες και αν γκρεμίσει, όσα ψηφιδωτά και αν σοβατίσει, όσα μάρμαρα και αν σκεπάσει με πολύχρωμα χαλιά. Μάλλον, θα έλεγα, με αυτό τον τρόπο φουντώνει ακόμα περισσότερο η φλόγα της πιστεώς μας και δοξάζεται ο Οικουμενικός Θρόνος, παρά προσβάλλεται. Όταν γκρεμίζεται ή βεβηλώνεται ένας Ναός, τότε η

Ορθοδοξία δεν μεμψιμοιρεί αλλά ανθίζει και φέρει περισσότερους καρπούς. Μη ξεχνούμε ότι η Εκκλησία οικοδομήθηκε στο αίμα των Μαρτύρων. Στον πόνο και τη θλίψη των Χριστιανών.

Αγαπητοί μου αδελφοί, ο μήνας Αύγουστος είναι πράγματι ο μήνας της **Υπεραγίας Θεοτόκου**. Όχι μόνον διότι καταυγάζεται από την ένδοξη Κοίμηση και Μετάστασή Της στα χέρια του Κυρίου και Θεού της, αλλά και για την εορτή της καταθέσεως της Τιμίας Ζώνης της. Οι δύο αυτές εορτές, οι οποίες σφραγίζουν τον μήνα, η μεν πρώτη το πρώτο ήμισυ, η δε δεύτερη το δεύτερο, δεν θεωρούνται ξεχωριστά από την Εκκλησία μας, αλλά θεωρούνται κάτι το ενιαίο, διότι αναφέρονται και οι δύο στο πρόσωπο της Θεοτόκου, και διότι η δεύτερη, μολονότι επιφανειακά είναι κάτι διαφορετικό από την Κοίμηση, αποτελεί επιβεβαίωση της πίστεως της Εκκλησίας για τη συνεχή παρουσία της Παναγίας στον κόσμο μας, ως σκέπης, προστασίας και παρηγορίας μας.

Κλείνω με το απολυτίκιο της ημέρας όπου σοφά ο υμνογράφος αποδίδει το νόημα της εορτής: Θεοτόκε ἀειπάρθενε, τῶν ἀνθρώπων ἡ σκέπη, Ἐσθῆτα καὶ Ζώνην τοῦ ἀχράντου σου σώματος, κραταιὰν τῇ πόλει σου περιβολὴν ἐδωρήσω, τῷ ἀσπόρῳ τόκῳ σου ἄφθαρτα διαμείναντα, ἐπὶ σοὶ γὰρ καὶ φύσις καινοτομεῖται καὶ χρόνος, διὸ δυσωποῦμέν σε, εἰρήνην τῇ πολιτείᾳ σου δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος. Αμήν».